

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15.

Den 1ste Maj 1889.

38te Aargang.

Tale

holdt af Præsident Wilford Woodruff i Provo,
den 3die Marts 1889.

Broder Cannon har omtalt adskillige meget vigtige Principer vedrørende det hellige Præstedømme, og jeg føler mig tilskyndet til at tale om endnu Noget, som staar i Forbindelse med samme.

For det første vil jeg her bemærke, at Profeten Josef lærte os, at Fader Adam var den første Mand paa Jorden, som Gud skænkede det evige Præstedømmes Nøgler. Han besad den præfiderende Myndighed, og var den første Mand, som havde sammes Nøgler. Noa besad denne Myndighed næst efter ham. Denne Myndighed var givet til Noa, fordi han, paa sin Tid, var alle Levendes Fader, ligesom Adam var det i Begyndelsen. Disse to Mænd vare de første, som modtog Præstedømmet i de evige Verdenes, før vor Verden blev skabt. De vare de første, som modtog det evige Præstedømme eller bestikkes til at præfidere paa Jorden. Fader Adam, staar som den

Øverste, hvad denne Verden angaar. Jesus Kristus er, naturligvis, den menneskelige Families Frelser og store Øpperstepræst, men Adam holder endnu i Dag de før omtalte Nøgler (eller Myndighed) og vil vedblive at beholde dem gennem endeløse Evigheder, og Noa, saa vel som enhver anden Mand, der nogeninde holdt Nøglerne eller præfiderede over Guds Rige fra den første Dag indtil den sidste Slutnings-scene, vil komme til at aflægge Regnskab for sin Husholdning til Fader Adam, ligesom vi skulle aflægge Regnskab til vor Herre for de Principer, som vi have erholdt, naar en Gang vor Gjerning her i Rjødet er tilende.

Broder Cannon har tilkjendegivet Eder mine Anstuelser angaaende Josef Smith, som den største Profet, der nogeninde levede, undtagen Jesus Kristus. Som jeg allerede før har sagt, staar Adam, som vor Slægts

Hoved, men Josef Smith var bestemt til at lægge Grundvolden til dette mærkelige Rige og Frelsens Uddeling for den menneskelige Familie i de sidste Dage, samt gjøre Forberedelser for Menneskenes Søns Komme. Han besad denne Fuldmagt, og Broder Cannon har jagt Eder Sandheden i saa Henseende. Ingen anden Mand besad denne Myndighed, medens Josef levede. Efter ham erholdt Brigham Young den. Jeg har rejst sammen med Josef Smith, flere Tusinde Mile, og der er Nogle tilstede her i Asten, som vare med i Zions Lejr.*) Josef var den Gang en ganske ung Mand, og kunde endnu kaldes ung, da han led Martyrdøden og indgik i Guds Nærvarelse. Hans Tid var forholdsvis kun kort, men han var en stor Mand. Han udfyldte et langt Liv i en kort Tid. Han udførte en mageløs Gjerning — saa stort, som nogen sinde er bleven udført paa Jorden, af noget Menneske, med Undtagelse af Jesus Kristus. Vi vare godt bekendte med Apostlerne. Vi kjendte Broder Brigham meget godt; han var af Profession Maler og Glarmester, og, paa en vis Maade en ulærd Mand, men Gud oprejste ham til at udføre en stor Gjerning, og til at træde i Josef Smiths Fodspor, og han gjorde sin Pligt. Han førte dette Folk til disse Bjerge, og han fik dette Land opdyrket og bebygget fra den ene Ende til den

anden, ved sine Raad og under sin Vejledning. Herren tog ogsaa ham til sig, og Broder Taylor fulgte efter ham, indtil ogsaa han blev tagen bort.

Alle disse Mænd vare, hvad man i Verden vilde kalde for, svage Redskaber i Guds Haand. Man har mange Gange gjort mig det Spørgsmaal: „Hvorfor valgte Herren Josef Smith til at frembringe Mormons Bog og lægge Grundvolden til Guds Rige her paa Jorden. Hvorfor valgte han ikke Dr. Haws, Dr. Porter, Hr. Beecher eller en anden stor Mand i Verdens Djne?“ Jeg har aldrig haft mere end eet Svar til saadanne Spørgsmaal, og det er: „Herren kunde ikke bruge dem, paa Grund af deres Vantro og Utilbojelighed til at erkjende hans Haand i alle Ting“. Dette er Afgjort, hvorfor Gud har udvalgt de svage Redskaber til sin Gjærnings Udførelse, og jeg vil med det samme her bemærke, at dersom Nogen ønsker et svagere Redskab end Wilford Woodruff, saa burde han skamme sig for at give det tilkjende; men Herren er ikke destomindre lige saa mægtig til at inspirere mig eller Broder Cannon, eller hvilken som helst anden Mand, naar den belejlige Tid kommer, som han har inspireret Mænd i forrige Tider. Jeg veed og forstaar, hvad der er Herrens Willie angaaende dette Folk, og dersom de ville rette sig efter de Raad, som vi give dem, saa vil Alt være vel med os.

Jeg vil nu gjøre nogle saa Bemærkninger angaaende min egen Personlighed. Jeg har egentlig aldrig holdt af at gjøre det, men jeg ønsker at meddele Eder Lidt af hvad jeg har erfaret i visse Henseender, og jeg ønsker at lade Eder vide, hvori jeg har min Styrke og det stærkeste Vidnesbyrd, som nogen Israels Eldste kan være i

*) Zions Lejr bestod af et Selskab af Frivillige (Brødre) der i Aaret 1834, under Profeten Josef Smiths Ledelse, drog fra Kirtland til Missouri, for at bringe de Hellige, som vare drevne fra deres Hjem i Jackson County, Hjælp og Beskyttelse. Rejsens Længde ndgjorde omtrent 250 danske Mile og var forbunden med store Vædseligheder og Farer. Mange af Kirkens siden mest fremragende Mænd, befandt sig i dette Selskab, deriblandt ogsaa Brigham Young og Wilford Woodruff.

Besiddelse af eller nogeninde besad angaaende Guds Bærk paa Jorden.

Tal om Engles Betjening! Jeg har aldrig bedet Herren om at sende en Engel til mig, eller om at vise mig et Mirakel. Jeg ønskede Kristi Evangelium, og da jeg hørte den første Prædiken i denne Kirke, saa erholdt jeg med det samme et Vidnesbyrd om, at dette var Kristi Evangelium. Jeg erholdt et Vidnesbyrd, som fuldkommen tilfredsstillende mig, den Gang jeg blev døbt. Jeg havde længe søgt efter og bedet om at finde en Mand, som havde Præstedømmet, og kunde undervise mig om Evangeliet. Saa snart jeg hørte denne Prædiken, kjendte jeg Kisten; jeg kjendte strax at det var Hyrdens, og jeg forstod at det var Sandhed; fra den Dag til nu, har jeg aldrig for et Øjeblik næret nogen Tvivl i saa Henseende; Jeg har aldrig haft nogen Prøve eller Fristelse med Hensyn til min Tro. Mine Prøvelser have været af en ganske anden Bestaaffenhed. Jeg har, i min Tid, nydt Engles Betjening, endskjønt jeg aldrig bad om at saa Besøg af en Engel, men jeg er, i flere Tilfælde bleven betjendt af hellige Væsner. Da jeg i Aaret 1835 opholdt mig i Broder A. D. Smoots Moders Hus, modtog jeg et Brev fra Josef Smith og Oliver Cowdery, hvori de bad mig om at blive i Kentucky og Tennessee og varetage Kirkens Interesser dersteds. Josef ønskede, at David Patten og Warren Parrich skulde rejse til Kirtland, for der at erholde deres Begavelsler, og han jagde til mig i sit Brev: „De skal ikke miste nogen Betsignelse, ved at gjøre dette“. Dette Brev var mig til stor Trost og Opmuntring. Jeg havde rejst sammen med Josef til Missouri, og jeg var bleven godt kjendt med ham og vidste, at han var en Guds Profet.

Samme Aften traf jeg mig tilbage til et Bærelse, hvori der fandtes et lille Aflukke. Jeg var ganske alene. Jeg var oversfyldt med Glæde over. Indholdet af det Brev, som jeg havde modtaget, og jeg knælede ned og holdt Bøn, hvorpaa jeg rejste mig fra min knælende Stilling og satte mig. Bærelset blev ganske lyst og et himmelsk Sendebud kom hen til mig. Vi havde en lang Samtale og han fremstillede for mig, ligesom i et Panorama, de sidste Dages Tegn, og forklarede mig hvad der vilde ske i Fremtiden. Jeg saa at Solen blev formørket, Maanen blev blodrod og Stjernerne faldt fra Himlen. Jeg saa Opstandelsens Dag. Jeg saa store Skarer af Mænd i den første Opstandelse iførte det hellige Præstedømmes Klædebragt. Jeg saa den anden Opstandelse. Jeg saa ogsaa mange Tegn, som bleve viste mig af dette Væsen, og blandt Andet var der syv Løver, der saa ud som om de vare af straalende Messing, og han sagde: „Det er eet af de Tegn, som vil blive seet i Himmelen førend Menneftenes Søns Komme. Det er et Tegn paa de forskjellige Uddelinger“.

Dersom jeg havde været Kunstner, saa kunde jeg Dagen efter have sat mig hen ved mit Bord og fremstillet alt hvad jeg den Gang saa, lige saa tydeligt, som om jeg havde studeret dem nøje, gennem hele mit Liv.

Næste Dag gik jeg til Forsamling med Broder Smoot, men jeg vidste næppe hvor jeg var; jeg gjenkjendte næsten ikke et Mennefte, saa overvældet var jeg af hvad jeg havde seet den foregaaende Nat.

Nogle af Eder har vistnok læst om hvorledes Djævelens Magt gav sig tilkjende i England, da de faldne Engle, som ere her paa Jorden, strede imod Brødrene Kimball, Hyde, Fielding og

Russel, som havde alt hvad de kunde gjøre med at staa sig i denne Kamp. Disse onde Mander overvældede Broder Russel og Broder Hyde; dog fik de ikke Magt med Broder Kimball, men de angreb ham. Hans Øjne blev dog saa vidt aabnede, at han saa Manderne og til hvilken Klasse de henhorte. De skar Tænder af Brede og viste sig som rasende; thi de onskede at berobe Brodrene Livet. Disse Mænd havde Præstedømmet. Broder Kimball holdt Præstedømmets Nøgler, for saa vidt det angik England, og disse Mander havde derfor ikke Magt til at ødelægge dem.

Broder Kimball, Broder Georg N. Smith og jeg erfarede noget Vignende i et Hus i London, hvor vi den Gang opholdt os. Det syntes som om der maatte være Legioner Mander tilstede. De forsøgte at ødelægge os, og ved eet Tilfælde, efterat Broder Kimball var rejst bort, overfaldt Morkets Magter baade Broder Smith og mig og vi vilde sandsynligvis have mistet Livet, dersom ikke tre hellige Væsner vare komne ind i Bærelset og opfyldt det med Lys. De vare klædt i hvide Klæder og de lagde deres Hænder paa vore Hoveder og vi bleve befriede fra de Onde, hvis Magt derved var berøvet dem, for saa vidt det angik os. Hvorfor sendte Herren disse Mænd (Engle) til os? — Fordi vi vilde ikke have været i Stand til at leve, uden at det var skeet, og, i Almindelighed, vil Engle ikke administrere til eller betjene Nogen paa Jorden, undtagen for at beskytte gode Mænds Liv, eller bringe dem Evangeliet, eller udføre en eller anden Gjerning, som Menneskene ikke selv kunne udføre. Dette er Aarsagen hvorfor Moroni og andre af Guds Engle besøgte og underviste Josef

Smith. De anførte som oftest hele Kapitler af Bibelen for ham, baade af Esaias, Jeremias og Ezekiel, og underviste ham om, hvad der vilde ske i de sidste Dage. Det var nødvendigt at disse Engle skulde give ham Præstedømmet. Der var intet Ufatteligt ved hvad der blev lært ham; han vidste, at det kom fra Gud. Det var disse Principer, som bevarede Josef fra den Time, da han modtog det glade Budskab, indtil han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod.

Jeg har erholdt alle disse Vidnesbyrd, og de ere sandfærdige, men, trods alt dette, saa har jeg endnu aldrig erholdt noget Vidnesbyrd, siden jeg er kommet her til Verden, som har været stærkere end den Helligaands Vidnesbyrd. Det er det stærkeste Vidnesbyrd, som kan gives mig eller noget andet Menneske her i Livet. Ethvert Menneske er berettiget til at erholde dette Vidnesbyrd, og naar en Mand erholder det, saa er det ham et levende Vidnesbyrd. Det bedrager Ingen og har aldrig gjort det. Lucifer vil muligvis vise sig som en Djets Engel, men der er ingen Underfundighed ved den Helligaand. Vi tiltrænger ikke i Almindelighed Englenes Bistand, undtagen vi befinde os i saadanne Omstændigheder som Broder Kimball, Broder Smith og jeg befandt os, da vi ikke kunde frelse Livet uden ved deres Hjælp.

Ligesom Broder Cannon har sagt, jaaledes siger ogsaa jeg: Guds Rige er her; Præstedømmet er her; Guds Riges Nøgler findes her og de ville fremdeles forblive her. Det er lige meget enten Josef Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff eller nogen Anden bliver her, men jaalænge som disse Nøgler ere her, jaalænge have vi Ret til at saa vide

Herrens Villie angaaende os, og, naar vi gjøre vor Pligt, naar vi esterleve vor Religions Forskrifter, saa ville vi se disse Betsignelser give sig tilkjende iblandt os. Jeg veed hvad der forestaar denne Nation og jeg veed ogsaa hvad der forestaar de Sidste-Dages Hellige. Der er bleven mig vist mange Ting i Syner og ved Aabenbaring. Jeg veed at de Sidste-Dages Hellige behøve at omvende sig fra deres Mørke og deres Bantro og al den Uenighed, som findes i Zion. Vor Styrke, vor Frelse, vor Ophjælpelse, vor Forsløsning, og vor Beredelse for vor Herlighed for Menneskenes Søns Komme, er ganske afhængig af vore Handlinger. Som det er bleven os jagt i Dag, dersom vi ikke ere forenede, saa ville vi blive straffede ved Guds Magt. Men Herren sagde: „Frygt ikke, lille Flok, Riget er Ederes indtil jeg kommer“. Det gjør intet til Sagen om Jord og Helvede forene sig imod os, vi ere i Guds Haand og han har jagt, at han vil lede og styre Rigets Muliggjender. Herren er ikke anderledes nu end han var i Adams, Enochs, Kristi, Josefes eller Brigham's Dage, og de Sidste-Dages Hellige burde jøge at være i Besiddelse af Guds Aand. Der er bleven skjænket os megen Magt og store Betsignelser. Som allerede for bemærket, betragt vore Omstændigheder nu for Tiden og sammenlign dem med hvad de vare i forrige Tider. Noget af Eder kjende godt til vore forrige Omstændigheder. Her er Broder Philo Dibble; han var i Jackson County. Han blev skudt tvært igjennem sit Legeme, men hans Liv blev bevaret ved Guds Kraft. Vi bleve fordrevne og vore Ejendomme brændte og ødelagte. Herren befalede os, at vi skulde hdmøggeligen bede om Oprensning hos

Dommeren og Gubernoren og, dersom ikke de bønhorte os, da i al Underdanighed, at fremlægge Sagen for Præsidentens Fodder, og dersom ikke Præsidenten vilde lytte til og hjælpe os, da vilde Herren komme frem af sit Skjulested og „i sin Brede straffe Nationen, og, i sin grumme Brede og sin Fortørnelseres Riddjærhed, vilde han, i sin egen belejlige Tid, udrydde disse ugudelige, utro og uretsfærdige Tjenere og bestikke dem deres Del blandt Hyklere og Bantro i det hderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel“. Tro J, at Herren sagde Sandhed? Ja, han gjorde, og ikke et Punkt eller en Loddel vil blive uopfyldt. Dersom vor Nation ikke lader os nyde vore Rettigheder; dersom de vedblive at undertrykke og forfølge os, saa ere disse Sager i Guds Haand. For mere end 50 Aar siden, modtog Profeten Josef en Aabenbaring, som blandt Andet siger: „Se, fandelig siger jeg Eder, Englene raade til Herren Dag og Nat, og ere beredte og vente paa at blive udsendte for at hofte Marken“. Disse Engle ønskede at faa Lov til at komme ned og hofte Jorden, men Herren sagde omtrent saaledes: „Nej, vent til Jorden er bleven aadaret; vent til Jordens Nationer have hort Kristi Evangelium prædiket for dem; vent til de have haft tilstrækkelig Anledning til at omvende sig og anmannue Evangeliet, om de ville. Naar det er skeet, saa maa J gaa tilværks.“

Brodre! Himlene ere fulde af Straffedomme, og, som Herren sagde til Folket, da han begyndte dette Bærk, „dersom denne Nation vil omvende sig, om de vil adlyde min Lov og holde mine Befalinger, saa vil jeg, Herren, tilbageholde disse Straffedomme, ellers skulde de blive fuldbyrrede saa som jeg, Herren, har talet det“. Disse

Ord ere sande. Guds Straffedomme ville tiltage fra denne Time indtil Landet er badet i Blod. Denne Nation vil blive indviklet i Krig. Borgerkrigen, som fortzes mellem Norden og Syden, og som bragte næsten en Million Mænd til at bide i Græsset og kostede Nationen mange Hundrede Millioner Dollar, var kun en Begyndelse paa dens Lidelser. Dersom denne Nation havde lyttet til Josef Smiths Raad og fulgt dem, saa vilde denne Krig, med dens mange skrækelige Ulykker, have været undgaaet; men Herrens Straffedomme ere ikke dermed endte — han vil suldføre sit Værk.

Vore Bestræbelser burde derfor gaa ud paa at gjøre vor Pligt. Jeg maa samles med Israels Eldeste; jeg maa gaa herfra for at møde Fader Adam i Guds Rige i Himmelen, og vi ville alle komme til at aflægge Regnskab til ham, som er vor store Stamsfader og den første Mand, som holdt Præstedømmets Nøgler paa Jorden. Naar jeg kommer der og møder ham, saa maa jeg aflægge ham Regnskab for hvad jeg gjør her. Herren har udvalgt det for Verden Skrobelige til sin Gjernings Udførelse, men han kan lige saa godt undervise mig, eller hvemsomhelst anden af mine Brødre, nu, som han har gjort det i enhver anden Tidalder. Han har altid udvalgt det Skrobelige, som f. Expl. Moses til at lede Israels Born. Moses undskyldte sig med sin tunge Udtale og troede at han slet ikke kunde udrette Noget, men Herren svarede og sagde, at han vilde medgive ham en Talsmand. Da Herren vilde indsætte en Konge over Israel, saa udvalgte han David, en Son af Jesse, og som den Gang hyrde Faar. Alle Jesse's Sønner bleve fremstillede for Profeten, men Samuel vilde ikke salve nogen af dem.

Han spurgte derfor Jesse, om han ikke havde flere Sønner, hvortil denne svarede: jo der er rigtignok endnu en lille Fyr hist henne, som passer Faarene, og Profeten forlangte at se ham. Da han kom, saa salvede Samuel ham til Konge over Israel. Saaledes var det ogsaa i Apostlernes Dage. Hvem vare de? — U lærde Fiskere. Saaledes er det ogsaa nu. Begynd med Josef Smith og fortsæt med alle os andre — hvad ere vi? — Vi ere kun lig nogle stakkels, skrøbelige Orme i Støvet, men Herren har udvalgt os fordi han har tænkt, at kunne udrette noget med os, og jeg haaber at han kan. Jeg tror, at jeg har været Apostel i længere Tid, end nogen anden Mand paa Jorden i disse sidste Dage. Skulde jeg føle mig stolt eller rose mig over at jeg har været i Besiddelse af Præstedømmet saa længe? Dersom jeg gjorde det, saa maatte jeg være en meget taabelig Mand. Vi ere skyldige at ære Gud, og vi ere forpligtede til at erkjende hans Haand i hvad der sker. Djævelen har søgt at ødelægge mig fra den Tid, da jeg blev født indtil denne Dag, men Herren har altid været ved min Side og bestjærmet mig. Der har været to modsatte Magter i Virksomhed om mig — den Ene for at ødelægge mig, den Anden for at bevare mig — og jeg er derfor her endnu i Dag, som et skrøbeligt Redskab i Guds Haand, men, saa vist som Herren lever, naar han vil underrette mig om hvad der er min Pligt, saa vil jeg rette mig derefter.

Jeg beder, at Gud vil velsigne os og bringe os til Klarligt at indse vor Stilling paa Jorden. Alles Dine i Himlen skue ned paa os. Faderen, Sønnen, Fader Adam, Patriarkerne Profeterne og alle Apostlerne, som have levet i vor Tid og Slægt, vaage

over os og vente at vi ville gjøre vor Pligt; og naar vi gjøre det, saa ville Guds Straffedomme vise sig paa Jorden. Jeg beder, at Gud vil skjænke os Visdom, og hjælpe os, saa at vi maa være ydmyge, trofaste, sagtmødige og smaa i vore Følelser. Betragt Frelserens dadelstribede Levnet fra Krybben til Graven, og hvor findes der en Mand, som kan stole til at opføre sig eller være stolt? Jeg har seet Oliver Cowdery naar det syntes som om selv Jorden vilde skjælve under hans Fodder — aldrig horte jeg nogen Mand bære et stærkere Vidnesbyrd end han gjorde, naar han var under Aandens Indflydelse — men saa snart som han forlod Guds Rige, saa tabte han sin Kraft og han faldt, ligesom et Lyn fra Himmelen. Han blev sin Styrke berøvet, ligesom det skete med Samson i Dalilas Stjod. Han mistede den Kraft og det Vidnesbyrd,

som han før havde haft, og han fik det aldrig fuldkommen igjen her i Livet, skjønt han døde som Medlem af Kirken. Det betaler sig ikke for nogen Mand at synde eller gjøre Uret. Broder Cannon talte om at der fandtes Udestaaelser iblandt os selv indbyrdes. Har vi Ret til at sagsøge hverandre ved de verdslige Domstole? Naar vi gjøre dette, saa maa vi have tabt Evangeliets Mand. I have erholdt gode Raad i saa Henseende, og dersom I ville følge dem, saa ville Herrens Betsignelser ledsage Eder. Vi bør være forenede og staa hverandre bi under den Modstand, som vi her møde. Jeg haaber derfor, at Guds Aands Kraft og Indflydelse maa være iblandt Folket her og alle andre Steder i Israels Bjerger, hvilket maa Gud tilstede for Kristi Skyld. Amen!

Underretning. Vi kunne herved underrette de Hellige om, at Kirkens forste Præsidentskab atter er blevet organiseret med Wilford Woodruff, som Præsident, og Georg D. Cannon og Josef F. Smith, som Raadgivere.

Hvilket er det værste? Tidlig en Morgen kom en lille Pige fra sit Sovekammer halvt paaklædt og sagde:

„Moder, hvilket er det værste, enten at lyve eller at stjæle?“

Moderen blev saa overrasket over dette Spørgsmaal, at hun svarede, at begge Dele ere saa slemmе, at hun ikke kunde sige hvilket, der var det værste.

„Jeg har tænkt meget over det“, sagde den Lille, „og jeg tror det er værre at lyve end at stjæle, for dersom man stjæler Noget, saa kan man bringe det tilbage, undtagen man har spist det — og dersom man har spist det, saa kan man betale for det, men“ — og her viste der sig Tegn paa Skræk i Barnets Ansigtstræk — „en Løgn er altid —“.

Den 1ste Maj 1889.

Guds Kælsfærdighed.

(Fra Juvenile Instructor.)

Ethvert tænkende Menneſte, ſom har læſt Pagtens Bog, kan ikke undgaa at lægge Mærke til den forunderlige Tydelighed, ſom karakteriſerer de Aabenbaringer, ſom Joſef Smith modtog, allerede i Begyndelſen af ſin profetiſke Løbebane.

Det forekommer endogſaa at være en heldig Omſtændighed — og, uden Tvivl, var det efter Forſhynets Beſtemmelse — at Joſef var ſaa lidt belempret med ſætteriſte Begreber og Traditioner, ſom det vel var muligt for et Menneſte at være, der var født og opvoget hvor han var. Hans Forældres Fattigdom og hans egen Mangel paa Underviſning er undertiden blevet fremſtillet, ſom Beviſgrunde imod hans profetiſke Kaldelſe, men, i Herrens Øjne, vare de viſnok betragtede ſom ſtore Fordelc ved ham, eſterſom Rigdom vilde have givet ham Afgang til en højere Uddannelse, og bragt ham mere i direkte Forbindelſe med Verdens Leveviſ og Tænkemaade, hvilket vilde have været til ſtor Skade for Joſef og væſenlig have hindret ham i at udføre den Gjerning, ſom Herren havde udſeet ham til at udføre.

Det synes ſom det var nødvendigt, at han ſkulde være ſaa fri for verdslig Indflydelse og Paavirkning, ſom det vel var muligt for noget fornuſtigt Menneſte at være, ſaa at Intet ſkulde hindre ham i at modtage direkte Underviſning om Himlens rene Sandhed, og ligeſom drikke af ſelve Kilden, uden forſt at have nodig, at frigjøre ſig fra de Bildfarelſer, ſom en højere Uddannelse i Verden og dens Literatur vilde have foraarſaget ham. Det var derfor et Gode for ham — og viſnok ſaaledes beſtemt af Forſhnet — at han oppoede uden at være omgivet af Rigdom med dennes mange farlige Følger, og at han kun beſad lidt af den Slags Lærdom, ſom Verden den Gang, ſaa vel ſom nu, tillagde ſaa ſtor Betydning. Han havde ikke meget at lære om igjen, og hans Forſtand var derfor aaben og velſikket til at ſaa det rigtige Begreb om Alt, hvad ſom Herren maatte behage at underviſe ham om.

Senere blev han dog en lærd Mand i dette Ords rette Betydning; de vil ſige, han erholdt den rene Sandhed, fra al Sandheds fælles ſtore Kilde, og da han havde dette ſom Grundlag, ſaa var han ſnart i Stand til at underſøge, bedømme og gaa tilbunds i vor Tids Religion, Filoſofi og Videnskab, og adſkilte det Rene og Sande fra det Overfladiſke og Urigtige. Det var denne Kundſkab, der gav ham den ſtore Overlegenhed, ſom han beſad over ſine Medmenneſter, og indgød ham det Mod, ſom altid var ſaa fremtrædende i hans Karakter; men det var ogſaa det, ſom oppirrede hans Fjender. De hadede ham, ikke blot fordi han blottede deres Hylleri og Bedrageri, men de ærgrede ſig ogſaa over at ſe deres Indlingstheorier berøvede al deres gamle Anſeelſe derved, at han beviſte at de vare urigtige.

Blandt de meſt mærkelige Aabenbaringer, ſom bleve givne i Kirſens Barndomsdage, var En, ſom kaldes: „En Befaling af Gud, og ikke af

Menneskene, til Martin Harris; given i Manchester i New-York Stat, i Marts 1830", fort før Kirken blev organiseret. I hin Aabenbaring forklarer Herren ham, hvad der menes med de Ord: „evig Straf“, som saa ofte benyttes hvor der tales om de Ugudeliges tilkommende Tilstand.

Paa den Tid, da denne Aabenbaring blev given, blev det anseet for at være „haard Føde“, at fremsætte en saadan Lærdom; derfor gav Herren Befaling om, at denne Lærdom ikke skulde meddeles Verden, indtil han (Gud) fandt det at være Visdom, at undervise dem derom; „thi“, sagde Herren, „de kunne ikke taale haard Føde nu, men de maa have Mælk, og ikke vide disse Ting, at de ikke skulle onkomme“. (Pagtens Bog Side 154 og 155.

Verden var næppe den Gang skiftet til at modtage en saadan Lærdom. Det var den almindelige Anskuelse iblandt den Tids kristne Kirkesamfund, at et Menneske, som blev fordømt til at lide „evig Straf“ var uigenkaldelig fortabt og maatte vaande sig under Pinslerne gennem uendelige Evhigheder, uden den ringeste Udset til nogensinde at slippe derfra.

Denne Anskuelse om evig Straf blev bestandig fremsat af Religionslærerne. Den var deres virksomste Middel, hvormed de kunde stramme Folket til at antage deres Religion, og alt hvad Menneskene kunde udtrykke ved Sprogets Magt i deres Skildringer, blev gjort Brug af, for at opfylde Menneskenes Sjæle med Frygt og Rædsel for Helvede. Endogsaa i vore Dage staa de Prædikanter i mest Anseelse som dygtige, der paa den mest gribende Maade kunne skildre de skrækkelige Pluaser, som de maa gennemgaa, der ere domte til at lide evig Straf.

Men hvor simpel og tydelig er ikke den Forklaring, som Herren gav, gennem Josef, om disse Ords Mening:

„Dog staa der ikke skrevet, at der ingen Ende skal være paa denne Pine, men der staa skrevet: den evige Pine.

Atter staa der skrevet: evig Fordømmelse, og dette er mere udtrykkeligt end andre Skriftsprog, for at det kan virke paa Menneskenes Børns Hjerter, gaafe til mit Navns Ære, og jeg vil forklare Eder denne Hemmelighed; thi det bør Eder at vide, ligesom mine Apostle.

Jeg taler til Eder, som ere udvalgte, som til En, at I kunne indgaa til min Hvile;

Thi se, hvor stor er ikke Gudsfrygtigheds Hemmelighed; thi se, jeg er evig og den Straf, der bliver given af min Haand, er evig Straf; thi Evig er mit Navn, hvorfor

Evig Straf er Guds Straf.“

Hvor overensstemmende er ikke denne Lære, med det rette Begreb om Guds Karakter! Hvilken stor Anstødssten blev ikke ryddet af Vejen for mange Mennesker ved saaledes at gjøre Rede for, hvad der menes med „evig Straf“. Der var mange Mennesker, som ikke kunde antage Kirkesamfundenes almindelig-herstende Læresætninger angaaende dette Punkt. De ansaa en saadan Lære, som aldeles uforenlig med Guds Egenskaber og Karakter. De kunde ikke indse hvorledes et retfærdigt Væsen kunde overgive sine Børn til et uendeligt Helvedes Aualer, for saadanne Synder, som Religionslærerne ofte sagde, at vilde medføre denne frygtelige Straf.

Mange Prædikanter vilde f. Expl. sige, at en moralst dydig Mand, som havde henlevet sit Liv paa en oprigtig og hæderlig Maade vilde alligevel være udsat for at komme til at lide denne frygtelige Straf, uden nogen Udsigt til nogensinde at kunne blive frelst igjennem de uendelige Evigheder, dersom han ikke blev ombendt efter disse Prædikanters Synsmaade. Hvilken affhelig og skrækindgydende Tænkemaade.

Paa den anden Side lovede man de største Skurke, Menneſter, hvis hele Liv havde været en Række af Forbrydelser og som maatte være ved at dø paa Skafotet, at, dersom de blot vilde tro paa Jesus, omvende sig og blive fornyet efter deres Vis, saa skulde de blive hævede op til Himmelen og der være i Faderens Nærvarrelse, sammen med Englene og de Helliggjorte af alle Tidsaldre, og nyde en ubestrikelig Herlighed.

Der var mange Menneſter, som, med Afſky, traf sig tilbage ved at høre ſaadanne Lærdomme; de løsrev sig fra al Religion og forkaſtede alle Præſter; de rejste sig med Foragt og Afſky imod Begrebet om en ſaadan Gud, ſom man vilde lære dem at tro paa, og erklærede uforbeholdent deres Tvivl om et Liv efter Døden. Ude af Stand til at ſtille Sandheden fra Bildfarelſerne i den Religion, ſom man forkyndte for dem, forkaſtede de ſaa det Hele og overgik til Vantro og Fritænkeri.

Men hvilket klart Lys ledſager ikke Guds Ord! Indvendinger og Modſigelſer forsvinde for dets himmeſke Straaler! Gjennem ſine inspirerede Tjenere har Herren aabenbaret Sandheden til Verden angaaende dette vigtige Princip. Hvor tydeligt og klart viſer ſig ikke enhver Ting nu! Hvor let det nu er at forſtaa Herrens Ord, angaaende Belønning og Straf! Naar Skriften lærer, at Menneſtene ſkulle erholde Belønning eller modtage Straf, i Forhold til deres Gjerninger, ſaa viſer denne Aabenbaring, hvorfra vi have gjort foranſtaaende Uddrag, os tydeligt, hvorledes Straffen, paa en retfærdig Maade, kan blive tildelt hver enkelt Synder i Forhold til hans Overtrædelſer. Andre Aabenbaringer, ſom Herren gav Profeten Joſef, viſe lige ſaa tydeligt, hvorledes ethvert Menneſte vil blive belønnet for deres Trofaſthed og ethvert Individ erholde ſin Lon, i Forhold til den Flid og de Fremſtridt ſom han har udviſt og gjort.

Der vil ikke viſe ſig nogen Uretfærdighed ved Straffen, ejheller Begunſtigelſer ved Belønningen. Ethvert Menneſte vil erholde hvad der tilkommer ham, enten det er Straf eller Belønning. Der vil ingen Grund være til at beklage ſig over Rettens Kjendelſe, thi Enhver vil erholde det, ſom han har fortjent, og Enhver maa erkjende, at Gud er retfærdig, og, at dersom de ere fordomte, ſaa have de ſelv, ved deres egne Handlinger, paadraget ſig Fordømmelſen.

Af denne Lærefætning burde Menneſtene indſe, at der ikke vindes Noget ved at begaa Synd; thi de maa enten omvende ſig eller ogſaa lide Folgerne. Det er et helligt Liv og Levnet, ſom vil bringe os den højeſte Lon, og det er ved at holde Herrens Befalinger, at Menneſtet vil blive kronet med Herlighed og blive tilſtedt at komme i Himmelen og bo i Guds Nærvarrelſe. Det er ikke blot Ombendelſe paa Dødslejet, efterat have tilbragt Ens bedſte Dage i Syndens Tjenefte og naar Livet ſelv har miſtet ſine Tillokkelſer, og man maatte ſer tilbage paa den ſpilte eller ilde anvendte Tid med Bedrovelſe, medens Legemet ligger hentæret og nær ved at opløſes. Dersom der ſter en ſand Ombendelſe under

saadanne Omstændigheder, saa er den visselig bedre end om der slet ingen foregit, og man maa derfor ikke ringeagte den, men man maa heller ikke tro, at Omvendelse, under saadanne Omstændigheder, vil bringe den højeste Herlighed i Guds Rige.

Saaledes vil een Lykstraale fra den himmelske Verden adspredde Mørke og Bankundighed, fordrive Sorg og Fortvivlelse, og bringe Mennesket til at betragte sin Skaber, som hele Menneskeslægstens alvise, retfærdige, barmhjærtige, sanddrue og velgjørende Fader, og som Fuldkommenheden selv i alle Henseender.

Konferencemodet i Aarhus den 20de og 21de April 1889.

Konferencen aabnedes den 20de April med Sang og Bon.

Tilstedeværende vare: C. D. Fjeldsted, Præsident for den skandinaviske Mission; L. S. Andersen, Præsident for Aarhus Konference; F. Jakobsen, Forstander for Odense Gren; L. E. Eggertsen, Forstander for Horsens Gren; N. Larsen, Forstander for Randers Gren og følgende Eldster, der virke, som omrejsende Missionærer, i de forskjellige Grene: Frans P. Petersen og H. Larsen fra Odense; Henry P. Jensen, fra Horsens Gren; A. K. Andersen og J. P. Sørensen fra Aarhus Gren og G. S. Bastian fra Randers Gren.

Præsident L. S. Andersen bød de Tilstedeværende velkommen og foreslog derpaa Broder P. Petersen, som Skriver under Konferencemøderne. Han opfordrede derpaa Forstanderne for Konferens Grene til at indgive deres Beretning.

Eldsterne F. Jakobsen og L. E. Eggertsen afgave derpaa Beretning om Tilstanden i Odense og Horsens Grene, hvoraf det fremgik, at Evangeliet ikke havde megen Fremgang, især var dette Tilfældet paa Fyen, men de Hellige

vare i Almindelighed trofaste og søgte at opfylde deres Pligter. Kun saa havde Midler til deres Udfrielse og Indsamling til Zion. Udskillige Fremmede holde Skandinaviens Stjerne og dette, i Forbindelse med det mundlige Vidnesbyrd, haabede Broderne vilde med Tiden bære Frugt.

Koret afgang en Salme og derpaa gav Forstander N. Larsen, Beretning om Randers Gren. I denne vare Udfigterne temmelig gode og Forsamlingerne vel besøgte af Hellige og Fremmede, hvorfor han nærede Haab om at se gode Frugter deraf.

Præsident L. S. Andersen afgav derpaa Beretning om Aarhus Gren og talte opmuntrende om samme, saa vel som om sine Medarbejderes Virksomhed.

Modet sluttedes derpaa med Sang og Taksigelse af Eldste H. Larsen.

Søndagformiddag Kl. 10 aabnedes Konferencemodet paa sædvanlig Maade, med Sang, og Bon af Eldste F. Jakobsen.

Konferencens Forhandlinger fortsattes og Eldsterne F. P. Petersen, fra Odense, Henry P. Jensen, fra Horsens, Hans Larsen, fra Odense, A.

N. Andersen, fra Aarhus og G. S. Bastian fra Randers gav derpaa Beretning om deres Virksomhed og Erfaringer i Missionen, som omfremende Væbster og Evangeliets Forkyndere. Deres Vidnesbyrd havde tilskyndende kun haft ringe Virkning paa Folket, paa Grund af den almindelige Vantro og Ligegyldighed for Religion, dog nærede de Haab om, at nogle saa oprigtige Sjæle vilde adlyde Evangeliet.

Efter Afhyngelsen af en Salme sluttede Væbste J. Jensen Mødet med Taksigelse.

Om Eftermiddagen Kl. 2 fortsattes Konferencemødet og aabnedes med Sang, og Bon af Væbste F. P. Petersen. Derefter oplæste Præs. L. S. Andersen den statistiske Rapport over Aarhus Konference, hvoraf det viste sig, at der er 11 Missionærer fra Zion, og af det lokale Præstedomme, 41 Væbster, 12 Præster, 14 Lærere og 1 Diakon, samt 338 Medlemmer; 47 vare døbte siden sidste Konference, 4 bortflyttede, 14 udelukte og 1 død. Han roste Missionærerne, saa vel som det lokale Præstedomme for deres Fliid, udvist ved at besøge de Hellige og Fremmede, og han sølte at en god Mand, i Almindelighed herskede i Menigheden. Derpaa bleve Kirkens almindelige, saa vel som Konferencens Autoriteter foreslaaede og anerkjendte med enstemmigt Bisfald.

Missionens Præsident, C. D. Fjeldsted udtrykte sig som meget tilfreds med de afgivne Rapporter og ved at se saa mange glædestraalende Ansigter for sig. Talte om det skrevne Ord, især angaaende Skandinaviens Stjerne, som burde have en langt videre Udfærdigelse end den har — lignede Verdens Skrifter ved en Bunke Avner, hvori man maatte lede meget for at finde en enkelt Kjerne, medens vore Skrifter

vare udsøgte Kjærner, i det Hele taget; thi de, som arbejdede ved Udgivelsen af vore Skrifter vare ligesom Bierne, der samlede Honning ud af mange forskellige Blomster. Han talte derpaa om Guds Naade at lade Evangeliet forkynde ved ulærde Mænd, fordi han selv fordrede Æren. Vi sagde, at vi vare i Besiddelse af Guds Præstedomme — dette maatte enten være Sandhed eller Usandhed, der kunde ikke tænkes nogen Mellemting i saa Henseende, og enhver burde derfor undersøge denne vigtige Sag meget nøje, for at komme til Bished om, enten denne Paastand var begrundet paa Sandhed eller ikke. Han fremholdt derpaa den gamle apostoliske Kirkes Organisation, med Apostle, Profeter og andre inspirerede Embedsmænd, og paaviste Nødvendigheden af at Guds Kirke maatte være organiseret ligedanne i vore Dage, dersom vi skulde kunne vente at nyde Evangeliets Betsignelser ligesom de gjorde den Gang. Han talte dernæst om denne Kirkes Oprindelse og Præstedommens Gjengivelse ved Aabenbarelse og Engles Betjening, og hvorledes dette Bærk, ligesom i gamle Dage, mødte mest Modstand hos de saakaldte Skriftkloge eller den geistlige Stand.

Efterat nogle smaa Born vare blevne betsignede, sluttedes Mødet med Sang, og Taksigelse af Væbste J. Jensen.

Søndagaften Kl. 7 fortsattes Konferencemødet og aabnedes med Sang, og Bon af Væbste N. Larsen.

Væbste J. Jensen, som uhlig var ankommen fra Zion, talte derpaa til Forsamlingen. Han havde for 35 Aar siden, under lignende Omstændigheder, aflagt sit Vidnesbyrd for Folket i Aarhus og havde nu glædet sig ved de Vidnesbyrd, som Brodrene havde aflagt i Lobet af Dagen og vidste at det var

Sandhed. Gud havde altid advaret Folket, ved at udsende sine Tjenere inden han fuldbyrdede sine Straffedomme, som f. Expl. i Noa Dage og i Lots Dage, og at dette nødvendigvis medførte, at de Retfærdige bleve udsamlende eller adskilte fra de Ugudelige, men vi skulde ikke indgaa i Bagten, blot for at blive udsamlende til Zion, men for at tjene Herren og indvie os til ham med alt hvad vi eje, og da ville vi høste en stor Løn.

Ældste J. P. Sørensen talte om Evangeliets første Principer og Nødvendigheden af at adlyde dem. Viste at den kristne Verden befandt sig under mange store Wildfarelser og dvælede især ved den lutheriske Kirkes Anskuelse om Arvesynd, som han beviste at være ubibelsk og ufornuftig. Han hentydede til de uopfyldte Profetiers forestaaende Opfyldelse og at Tidernes Tegn viste, at Herrens Tilkommelse var nær.

Mødet sluttedes derpaa med Bøn og Taksigelse af Præsident L. S. Andersen.

Mandagformiddag Kl. 10 aabnedes Konferencemødet igjen med Sang, og Bøn af Ældste A. R. Andersen. Derefter talte Præsident L. S. Andersen. Han havde følt megen Glæde i disse Møder, og den store Forsamling viste, at ogsaa de Hellige havde følt tilfredse og endnu ønskede mere af samme Slags. Det var undertiden vanskeligt at faa Folk interesserede nok til at indlade sig i Samtale med os, men naar dette skete, saa bevirkede det ofte at de Oprigtige bleve overbeviste om Sandheden. Det var et stort og an-

svarsfuldt Kald at undervise og vejlede de Hellige, men det var ledsaget med Herrens Velsigelse.

Præsident C. D. Fjeldsted talte derpaa om Brodrenes, heri Konferencen, aflagte Vidnesbyrd, og at de syntes selv at sætte altfor ringe Pris paa det Arbejde, som de i Dybmighed havde udført. Han viste, at om de kun vandt een Sjæl for Guds Rige, saa kunde denne, muligvis, ligesom Abraham, blive en Kilde til en utallig Slægt af trofaste Efterkommere. Han viste, paa sin egen indtrykfulde Maade, det opbyggende i Ægteskabets hellige Princip, og hvorledes Verden er i total Uvidenhed derom og derfor misbrugte det til deres egen og kommende Slægters Fordærvelse.

Præsident L. S. Andersen bevidnede sin store Tilfredshed med hvad der var blevet talt, og gjorde derpaa nogle Bemærkninger med Hensyn til at samle de nødvendige Emigrationsmidler. Det var enhver Helligs Pligt, selv at gjøre alt hvad han kunde for sin Udfrielse og ikke vente, at Andre skulde gjøre det Hele. Nogle saa Dre henlagt i Sparefundet vilde gjøre meget, og han fremhævede, som et Exempel paa et godt Resultat, en Broder, som paa den Maade havde samlet Midler til sin Emigration. Nogle saa Dre om Dagen vil beløbe sig til en net lille Sum paa et Aar.

Efter Sang og Taksigelse, blev derpaa Konferencen sluttet til ubestemt Tid.

J. Petersen,
Konferencens Skriver.

Guds Profeter i de sidste Dage.

(Af C.)

(Fortfat fra Side 208.)

Det er ofte bleven sagt, at „Bonnen er Roglen til Faderhjertet“, og ved denne Lejlighed havde Josefs Bon de herligste Følger, idet Gud aabenbarede sig for ham i en straalende Dystotte. Josef saa nemlig to herlige Væsner staaende for sig, klædte i skinnende hvidt Klædebon, og den Ene af dem sagde, idet han pegede til den Anden, som stod ved hans højre Side, „denne er min elskelige Søn, hør ham“. Han havde saaledes seet Gud, baade Faderen og Sønnen; han havde hørt deres Røst og fremkom nu med sin hjertige Begjæring om Vejledning i Henseende til hvilken af den Tids kristelige Samfund, der var det rette, saa at han kunde vide, til hvilket han skulde slutte sig. Men, med Forbanselse fik han at høre, at han ikke skulde forene sig med nogen af dem; „thi“, sagde Herren, „de tjene mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjerter ere langt fra mig. De lære saadanne Værdomme, som ere Mennekesbud og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft“. Saaledes var en ny Uddeling bleven begyndt, og Himlen paany sat i Forbindelse med Jorden. Der fandtes nu virkelig eet levende Menneke, som havde Bished om, at der var en Gud til, og at Menneket, i al dets Usuldkommenhed, dog var skabt i Guds Billed; thi Josef havde seet Faderen og Sønnen, i Skikkelse og Udseende, som Mænd i skinnende hvide Klæder. Han var ved samme Lejlighed bleven lovet, at længere hen i Tiden vilde Gud benytte ham som et Redskab i sin Haand, for at gjenoprette Jesu Kristi

saade Kirke paa Jorden. Paa denne Maade var Moses's Profeti begyndt at gaa i Opfyldelse, idet Kristus atter havde vist sig for Josef, som Guds Søn, saa vel som den Profet, hvem alle Folk skulde adlyde, eller ogsaa være udsatte for at blive udryddede. Dette skete om Foraaret 1820.

I Aaret 1823, den 21. September, blev en hellig Engel sendt til Josef, i hans Sovestue, med det glædelige Budskab, at Tiden nærmede sig, da Herren vilde gjøre Brug af ham og indføre en ny Uddeling af Evangeliet, med alle dets forrige Gaver, Kræfter og Betsignelser. Denne Engel kaldte sig Moroni, og sagde, at han selv havde været en Guds Profet iblandt det Folk, som han havde delt Samtid med, og at han havde forvaret sit Folks hellige Optegnelser i en nærliggende Høj, som han kaldte Cumorah. Denne Optegnelse var nedskrevet paa Metalplader, der havde Udseende af at være Guld, og de indeholdt en kortfattet Beretning om Amerikas første Befolkning efter Shyndfloden, saa vel som især om en senere Indvandrer-Koloni, der, omtrent 600 Aar før Kristus, kom til Amerika under Anførsel af Patriarken Lehi og hans Søn Nephi. Dette Folks Historie var bleven ført saa langt hen i Tiden, som til Aaret 420 efter den kristne Tidsregning, og omhandler, ligesom Bibelen, Guds Handlemaade, Love og Anordninger blandt hine gamle Folkesæd, hvis storartede Ruiner endnu, den Dag i Dag, sætte Oldgrænseren i Forbauselse. Optegnelserne indeholdt ogsaa Kristi

Evangelium, saaledes som det var blevet indført af Frelseren selv, efter hans Opstandelse. Deraf vil det letteligen ses, at denne Optegnelses Indhold maatte være til uberegnelig Nytte for Menneskene i denne Tidsalder, for saavidt at de vil tro og rette sig efter de tydelige Lærdomme, som den indeholdt. Den blev derfor betroet vor Tids store Profet Josef Smith, tillige med visse Midler, som satte ham i Stand til at oversætte dem i det engelske Sprog og den første Udgave af Mormons Bog i Nutidens Sprog blev tilbudt Verden mod Slutningen af Aaret 1829.

I dette vigtige Arbejde var Josef bleven understøttet af en ung Skolelærer ved Navn Oliver Cowdery, som nedskrev den engelske Text, efter som den inspirerede Oversætter læste Skriften paa de originale Plader. Medens de saaledes vare beskæftigede, kom de til det Sted i Mormons Bog, hvor Daaben først bliver omtalt, og der ved opstod et brændende Begjær hos disse unge Mænd efter at kunne underkaste sig denne hellige Ordinantse og følge Frelserens Exempel. Men de støbte snart paa en anden uforudset Hindring, idet Spørgsmaalet blev: Hvem skal døbe os? — Herren havde tidligere sagt til Josef, at alle Sekterne vare mere eller mindre afvegne fra Evangeliets oprindelige Lærdoms Form, og at „de dyrkede ham forgjæves“; hvorledes kunde da nogen af dem, være berettiget til at udføre en saa vigtig Handling? — De besluttede derfor at henvende sig til Gud om Vejledning i denne vigtige Sag, og opsogte sig et ensomt Sted i Skoven, hvor de uforstyrret kunde udøse deres Hjærters Begjæringer for ham. Det viste sig, at dette behagede Gud; thi, en hellig Engel viste sig for dem, som sagde, at hans Navn var Johannes, den Samme,

som en Gang blev kaldet Johannes den Dober. Han erklærede at han var sendt for at opfylde deres Begjærung, og, efterat have undervist dem om Udskilligt, lagde han sine Hænder paa deres Hoveder og ordinerede dem til det aaroniske Præstedømme, som indbefattede Myndighed til at døbe Menneskene til Syndsforladelse, og han befalede dem til strax at døbe hinanden, hvilket de selvfølgerlig gjorde. Dette skete den 15de Maj 1829. Vi se heri Opfyldelsen af Jesu Ord, angaaende Johannes: „Og dersom I ville tro det; han er Elias, som skal komme“. Matth. 11, 14. Han var Forløberen for Kristi første Komme og holdt Nøglerne til Daabens hellige Ordinantse og var derfor bestemt til at døbe Frelseren, samt ogsaa til at være Elias, som skulde komme, Gjenbringeren af guddommelig Fuldmagt i de sidste Dage, førend Herrens anden Tilkommelse, saa at denne hellige Handling kunde have Gyldighed og være anerkjendt af Gud i Himmelen. Saaledes se vi, at ved denne Tid havde allerede to af de gamle Profeter, nemlig Moroni og Johannes begyndt deres Virksomhed, ifølge den Bestemmelse, som Gud havde taget angaaende „den Tid, da alle Ting skulde blive gjenoprettede“, og de vare komne ligesom i en dobbelt Egenkab, nemlig som Herrens bemyndigede Embedsmænd fra gamle Dage og tillige som hellige Engle „udsendte til deres Tjeneste, som skulde arve Salighed“ ved Evangeliets Gjengivelse. Døden havde ikke berøvet dem den Myndighed eller Kundskab, som de besad, medens de udførte deres Mission i deres dødelige Tabernakler, men de havde vistnok erholdt megen Kundskab og Visdom siden den Tid, i deres aandelige eller paradisiske Opholdssted, hinsides Graven. Som det var med disse

Herrens Tjenere, saaledes er det med enhver anden trofast Herrens Tjener; de beholde den Myndighed, som en Gang er givet dem her i Rjodet, dersom de vise sig trofaste i at holde Guds Befalinger. Doden berøver dem ikke den Kundskab, Visdom eller Myndighed, som de her have erhvervet sig og benyttet til Guds Ære og deres Medmennefters Gavn og derfor læse vi i Hebraer Brevet: „Om Englene hedder det: han bruger sine Engle som Binde og sine Tjenere som Fjdsblue“. Heb. 1, 7.

I Juni Maaned s. A. bleve disse to unge Mænd besøgte af tre andre himmelske Sendebud, som ligeledes, i deres jordiske Levedage, havde været betroede ansvarfulde Embeder, som Herrens Tjenere, og som nu kom i Egenkab af hellige Engle, for at gengive det hellige Præstedømme af den højere Orden efter Melchisedek. Disse vare Peter, Jakob og Johannes. De

havde Alle været Herrens Apostle, medens de levede paa Jorden, og de havde ikke tabt denne deres præstelige eller apostoliske Myndighed i Doden. De ordinerede derfor Josef Smith og Oliver Cowdery til det melchisedekke Præstedømme, med Fuldmagt til at give Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, saa vel som til at ordinere Andre til det samme Embede, hvorved den guddommelige Fuldmagt til at udføre alle Evangeliets hellige Handlinger nu atter var gjengivet. Saaledes begyndte dette Sidste-Dages store og underfulde Værk ved, at de forrige Tiders Profeter og Apostle, i denne vor Tid, kom til Jorden som „tjenende Engle“, og ordinerede og bestikkede, efter Herrens Befaling, de sidste Dages store Profet, Josef Smith, og hans Medhjælpere i Tjenesken, til deres ansvarfulde og velgjorende Mission.

(Fortfættets.)

Dødsfald.

Karen Larsen, født Jensen, døde den 16. Marts 1889, i Brigham City, Utah. Hun var født i Nærheden af Frederiksværk, paa Sjælland den 29. Jan. 1824 og blev tilligemed sin Mand, indlemmet i Kirken ved Daab den 2. April 1858. De emigrerede til Utah i 1860 og bosatte sig i Brigham City, hvor de have boet hele Tiden siden. Hun døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Ane Sophie Junggreen, født Lauriksen, døde, i Saltjøstads, den 23de Marts 1889. Hun blev født i Blands, paa Volland den 10de December 1860, og døde som en trofast Hellig, i Haab om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Tale holdt af Præsident Wilford Woodruff i Provo, den 3. Marts 1889	225
Red. Bem.: Guds Retfærdighed	232

Konferencemøde i Aarhus den 20de og 21de April 1889	235
Guds Profeter i de sidste Dage	238
Dødsfald	240

Kjøbenhavn.

Ugivet og forlagt af C. D. Skjolded, Lorentzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).